

[Aksel Larsen.]

alligevel ikke uvæsentligt. Det er dem, der distribuerer Sukkeret til Forbrugerne.

Hvis jeg ikke tager meget fejl, har det været saadan, at hver eneste Gang Staten gennem Sukkerordningen har sat Roeprisen og Sukkerprisen i Vejret, har man ladet Detailhandleravancen pr. kg være den samme og man har Gang paa Gang afvist at beskæftige sig med det Spørgsmaal. Men naar Staten griber ind og regulerer her, synes jeg egentlig ikke, den har nogen Ret til at glemme dette Led. Nu har jeg en vis paa Erfaring bygget Tro til, at Detailhandelens Repræsentanter vil henvende sig til Folketingsudvalget desangaaende og tale deres Sag, saa jeg tænker ikke, jeg behøver at sige mere om det her. Derimod har jeg en paa Erfaring bygget lige saa begrundet Tro til, at Landarbejdernes officielle Repræsentanter ikke paa Vilkaar vil tale Landarbejdernes Sag over for Folketingsudvalget eller Folketinget, saa derfor vil jeg tillade mig baade nu og ved anden Behandling at beskæftige mig med Landarbejdernes Behandling i denne Forbindelse

Socialdemokratiet har anskaffet sig en ny Ordfører om Sagen, og jeg vil gerne forebygge, at han unødvendigt ulejliger sig herop for at gentage daarlige og bevidst urigtige Argumenter, som mange Gange er blevet gendrevet her i Salen. Jeg vil altsaa gøre opmærksom paa, at det er aldeles urigtigt, at denne Forhøjelse, som nu gennemføres, er nødvendig for at sikre Landets Forsyning med Sukker og sikre noget Sukker til Eksport, og det er aldeles urigtigt, at Sukkeret behøver at være saa dyrt herhjemme, eller at Sukkerprisen behøver at stige til Efteraaret, for at man kan sikre, at der bliver dyrket de fornødne Roer, og at Sukkeret bliver udvundet af dem paa Fabrikkerne. Det er urigtigt. Man kunde udmærket vel, samtidig med at man sikrede Dyrkerne en anstændig og rimelig Pris, samtidig med at man sikrede Landarbejderne en anstændig og rimelig Løn, og samtidig med at man satte Sukkerprisen ned, den Pris, Forbrugerne maa betale, uden derfor at beskære Detailhandlerens Avance ordne alt det dér, hvis blot Staten vilde holde op med sin aldeles ublu Beskatning af Sukkeret. Alene paa selve Sukkerordningen tjener Staten 8 Mill. Kr. om Aaret, eller maaske er det mere, og saa er der jo lagt en Mængde andre Skatter paa Sukker og Sukkervarer. Jeg tror nok, at Staten tilsammen har en Indtægt paa et Par og tyve Millioner Kroner paa det Sukker, der produceres herhjemme. Hvis man vilde give Afkald paa dem, og

hvis man saa samtidig vilde foranledige Sukkeraktionærene til at give Afkald paa deres Ret til at faa Profit af Sukkerproduktionen, vilde det hele se ganske anderledes ud. Derfor er det altsaa urigtigt at komme med Paastande her eller i Dagspressen om, at netop denne Sukkerordning og disse Roepriser og Sukkerpriser er en Nødvendighed, for at vi kan være forsynede med Sukker.

Idet jeg henstiller disse Betragtninger til det kommende Udvalgs Overvejelse, vil jeg endelig sige, at jeg synes, man skal holde op med at tale disse kønne og rørstrømske Ord om, hvor glad man føler sig i sin Sjæl, og hvor gode Mennesker vi i Grunden er, at vi forsyner Finland og Norge med Sukker. Jeg synes, det er udmærket, at vi kan gøre det, ganske vist, og den Omstændighed, at vi kan gøre det, er jo i sig selv noget, som gendriver Statsministerens Argumenter fra Lund og andre Steder om, at det var helt udelukket, at vi kunde faa et udvidet økonomisk Samkvem mellem de skandinaviske Lande. Men naar man herfra staar og glæder sig over sin Godhed i Anledning af, at man forsyner Finland og Norge med noget Sukker, samtidig med at man siger: Vi haaber, vi kan jobbe disse Sukkerpriser saa kæmpehøjt i Vejret, saa vi trods den store Stigning i Roeprisen alligevel kan holde Sukkerprisen nede herhjemme, saa er der Maade med Godheden. Jeg synes, man skal lade være at stille sig selv i en saa uheldig Belysning, som man gør ved at rose sig selv, naar man anlægger den Slags købmandsmæssige Betragtninger i Praksis.

Oluf Pedersen: Krigens Afspærring har nødvendiggjort Foranstaltninger, som vi i øvrigt er Modstandere af, og det gælder ogsaa den Idé at lave en midlertidig Sukkerordning. Vi er fra vor Side ikke Tilhængere af Statsplanøkonomi og finder ogsaa, at tidligere Erfaringer frister os ikke. Det, man kalder Planøkonomi, er som Regel blot Studerekammervisdom, og Resultaterne af i Dag synes heller ikke at opfordre os til mere af den Slags end allerhøjest nødvendigt. Vi maa have Lov til at betragte det som et nødvendigt Onde, for et Onde er det altsaa, og selv om det er nødvendigt, er der jo ingen Grund til i den Anledning at drage Konsekvenser ud af det, som der ikke er nogen Rimelighed i.

Man kan saa spørge, om Lovforslaget under de givne Vilkaar er rimeligt, om den Pris, der fastsættes, svarer til de høje Kornpriser, som vi fik i Fjor, og som vi utvivlsomt vil bevare. Jeg vil mene, at det ikke er meget forkert, at disse Prisforhold falder